

— на прокурора му е добре . . . Хемъ ще си направи разходката, хемъ нищо нѣма да върши . . . Само сеиръ.

— Младото ли? — усмихна се едва-едва следователтъ. — Вѣрно, неговото е отъ сега нататкъ. Какво знае той още? . . .

Момъкътъ, сжщо, се усмихна. Наистина, той почти нищо не знаеше. Това бѣше първото произшествие, на което бѣ изпратенъ. Съзнанието за важността на службата, съ която бѣ натоваренъ, се примѣсваше къмъ това безотчетно чувство на здраве, на младостъ, на любопитство, което го изпълваше цѣлъ. Струваше му се, че обича цѣлъ свѣтъ, земята, хората, всичко, и че въ тоя свѣтълъ, чистъ день нѣма мѣсто, не може да сжществува, нищо лошо. Той несъзнателно се бѣ загледалъ къмъ следователтъ и погледътъ му спрѣ на шапката: вехта, малко изкривена въ периферията, съ петна на панделката. И изведнѣжъ му дожалѣ. Тукъ бѣше цѣлия животъ на тоя уморенъ, болнавъ човѣкъ: оскждицата, семейството, възрастъта, примирението, въ което сж удавени всички очаквания . . . Момъкътъ отмѣсти очи, и се вгледа въ далечината. Не, все пакъ, въпрѣки всичко, де-